

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Eylül 2018

Sayı: 243

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ekonomik krize karşı korunmanın tek yolu örgütlü mücadeledir

Ağustos ayı enflasyon rakamları herkesi şaşırttı, çünkü gerçekleri yansıtmıyor. Aslında fiyat artışlarından daha çarpıcı olan marketlerdeki boş raflar. Her zaman tıklım tıklım dolu olan raflar boş çünkü yeni zam beklentisiyle ürünler depolarda bekletiliyor. Bu durum fiyat artışının yani enflasyonun artmaya devam edeceğini gösteriyor. Başını alıp giden fiyat artışına karşı satın alma gücünün korunması için ücretlerin, zamlar kadar yükseltilmesi gerekli.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Doların bir anda fırlamasının ardından beklenen düşüşe rağmen, fiyatlarda en küçük bir gerileme olmadı. Geçen ay duymaktan bıktığımız "yerli ve milli" lafları da buhar oldu. Öğrendik ki iğneden ipliğe, etten demire kadar her şey dışarıdan geliyormuş.

Kapitalizmin iki illetinden biri olan hayat pahalılığı yeniden hortladı. Onu takip eden işsizlik kısa sürede kendini dayatacak. Tüm dünyayı dolaşıp duran ekonomik krizi yaşayan her ülkede bunu gördük. Yunanistan, İrlanda yaşadı, şimdi Latin Amerika ülkeleri Meksika, Venezüella, Bolivya aynı feci durumu yaşıyor.

AKP iktidarı sorumluları, Erdoğan ve bakanları, artık iş bilmezlikle suçlanıyor. Faiz artışı, IMF'ye başvurulması, teşvik verilmesi önerileri havada uçuşuyor. Birkaç yıl önce "her şeyi devletten beklemeyin" lafı revaçtayken, şimdi esnaftan köylüye, taksiciden tatlıcıya kadar herkes devletten yardım bekliyor. Hükümet de yardıma koştuğunu açıklayıp duruyor.

2001 kriziyle çöken Ecevit hükümetinin yerine gelen AKP iktidarları, kemer sıkma kararlarının etkisiyle ve Batının da desteğiyle kendini ekonomik olarak görece olumlu bir ortamda bulmuştu. Borçlanarak büyümek o zamanlar modaydı ve normal kabul ediliyordu. Erdoğan kendini eleştirenlere, ödedikten sonra borçlanmanın sorun olmadığını söylüyordu. Hem devlet borçlandı, hem belediyeler, hem de özel sektör patronları. Uluslararası finans şirketleri, bol keseden para dağıtıyordu.

Şimdi borçları ödeme zamanı geldi. Kasalarda borç senetlerinden başka bir şey yok. Geçmişte para verenler, şimdi faizin daha da yükselmesi için sıkıştırıyor. Sadece devlet kasası değil, Türkiye'nin en büyük şirketleri de borcunu ödeyemez durumda. Ülker, Garanti Bankası sahipleri, bankalardan aman diliyor.

Erdoğan eleştiriye hak etse bile diğerlerinden farklı bir şey yapmadı. Zaten kimse yapamaz. Kapitalist ekonominin kendi işleyişi, kendi krizi, kendi kâr döngüsü var. Bu ekonomik sistemden çıkmadıkça farklı bir yol izlemek mümkün değil. Sorun, bu sistemi savunan ve ondan çıkar sağlayanların, kriz anında kendileri sorun yaşamadan tüm yükü her şeyin dışında tutulan işçi sınıfına yüklemeleri.

Her şeyin dışında tutulan, sadece işçi sınıfı. Oysa oraya buraya dağıtılan, patronların kasalarına akan, akıtılan tüm zenginlik işçi sınıfı tarafından üretiliyor. Bu zenginliklerin nasıl kullanılacağına işçi sınıfı hiç karar veremiyor.

Artık kriz var mı yok mu veya hangi önlem alınsın diye tartışma yapmanın zamanı geçti. İşçi sınıfı, sorumlusu olmadığı krizin sonuçlarını en feci şekilde yaşamak istemiyorsa kendi çıkarlarını ileri sürmek için harekete geçmeli. Bunun için gerekli olan iş yeri temelinden başlayarak her düzeyde örgütlenmek ve böylece üretimden gelen gücü kullanabilmek. (04.09.18)

Emekçinin Gündemi

Türkiye’yi sarsan feci ekonomik kriz

Bir ay içinde liranın büyük değer kaybı, Türkiye ekonomisinin bataklığa saplandığını gösterdi.

Dünya ekonomik krizi son zamanlarda, Arjantin, Venezüella ve Türkiye gibi ülkeleri, başta yanlış hükümet siyasetleri olmak üzere çeşitli nedenlerden dolayı, diğer ülkelere daha feci etkiliyor.

Arjantin ekonomisi, 2014'ten itibaren hızla çöktü ve Arjantin, IMF'nin kapısını çalıp acı reçeteyi kabul etmek zorunda kaldı. Venezüella'da enflasyon %1000'i geçmiş durumda.

Erdoğan ve hükümeti kesinlikle IMF'ye gidilmeyeceğinden, faiz artırılmayacağından söz ediyor! Emekçilere acı reçeteyi ödettirmek için başka yollar arıyor.

Kriz “açıklamaları”

İktidar çevrelerinin denetiminde tuttuğu medya, ekonomik krizin esas nedeninin Trump ve ABD'nin Türkiye'ye karşı olan düşmanca davranışı olduğunu söylüyor.

Erdoğan ve AKP hükümetinin ekonomik ve siyasi uygulamalarının kusurlu olmadığı ve halkın refahı için yapıldığı lafları hala sürüyor!

İnsanlarla dalga geçmek işte tam da budur... Çünkü Türkiye'nin 2002'de 130 milyar dolar olan dış borcu şimdi 455 milyar doları aştı; 12 ay içerisinde ödemesi gereken dış borç 240 milyar dolar civarında. Ülkenin dış ticareti açık

verdiğinden, bütçede açık olduğundan borçların nasıl ödeneceği belirsiz.

Ekonomik kriz derinleşti

Ekonomik kriz Türkiye'de ve dünyada kar topu gibi büyüyor. Sonucunda emekçilerin, yoksulların, köylülerin yaşam düzeyi geriliyor.

İktidar çevreleri krizi dile getirmese de genel seçimlerin

cinayetleri) arttı ve kitlelerin satın alma gücü son yıllarda hızla erimeye başladı.

Bu gerçekler karşısında muhalefet partileri, başta CHP olmak üzere, esas sorunun kapitalist sömürü düzeni olduğunu gündeme getirip gerçek çözüm önereceklerine Erdoğan ve AKP'nin siyasetini eleştirmekle yetinip somut olarak kendilerinin ne yapacaklarını açıklamıyorlar. Örneğin patronlar düzenine, sömürü düzenine karşı ne yapacaklar? Emekçilerin satın alma gücünü, yaşam seviyesini nasıl koruyacaklar? İşsizliğin artmaması için hangi tedbirleri uygulayacaklar? Bu konuda hiçbir somut şey yok. Özcesi muhalefet partilerinden emekçiler için çözüm beklemek ölü gözünden yaş beklemek gibi bir şey.

Erdoğan ve AKP'den, bu feci kriz karşısında gerçek bir çözüm beklemek boşuna. Erdoğan gerçek nedenleri açıklayacağına bize “vatan, millet, Sakarya” edebiyatı yapıp, krizin Trump yüzünden olduğunu söyleyip “Onların doları varsa, bizim de halkımız ve Allah var” diye demagoji yapıyor. Bu arada lira değer kaybetmeye devam ediyor.

İşçi sınıfı krizin gerçek nedeninin kapitalist sömürü düzeninden kaynaklandığı görüp, insanlığı uçuruma doğru sürükleyen bu düzene son vermeli. Yoksa feci bedeller ödeyeceğiz. (03.09.2018)

öne alınması, şimdi belediye seçimleri için benzer tartışmanın gündeme gelmesi, krizin etkilerinin yarattığı iktidara duyulan güveni yıpratmasından ötürü.

Somut olarak AKP hükümetlerinin 16 yıldan beri uyguladıkları ekonomik siyasetler, patronların ve para babalarının servetlerine servet katmasına rağmen emekçilerin ve yoksulların durumunda gerçek bir iyileştirme yapmadı. İşsizlik giderek arttı, çalışma şartları daha da kötüye gitti, iş kazaları (daha doğrusu

KKTC'de emekçiler yeter dedi

Kıbrıs Ercan Havalimanı'nda Hava Trafik kontrolörleri, hükümetin emekçilere yapmak istediği saldırıyı kabul etmedi ve hemen eyleme geçti. Çünkü dörtlü hükümet koalisyonu (en büyük hükümet ortağı ise CTP; bir nevi eski Stalinci Komünist Parti) emekçilerin haklarına saldırmaktan çekinmiyor.

Hükümet kamu sektöründe kazanılmış bir hak olan fazla mesai ücretinin ödenmesini artık istemiyor.

Hava Trafik Kontrol emekçileri, 28 Ağustos'ta, haklarına yapılan saldırıya karşı

haklı olarak iş durdurunca uçak seferleri tamamen durdu. Giden uçaklardan 17'sinin, gelen uçaklardan 18'inin etkilendiği açıklandı. Havaalanında izdiham yaşandı.

Bu mücadeleden paniğe kapılan hükümet, emekçileri Türkiye'den hava trafik kontrolü uzmanları getirmekle tehdit etti. Ancak bu tehdit karşısında da emekçiler geri adım atmayınca Bakanlar Kurulu hemen karar alıp bu eylemi grev saydı ve yasakladı. Oysa emekçiler, fazla mesaiyi kabul etmeme hakkına sahipler.

Hükümetin bu tutumu, ekonomik sorunlardan ve Türkiye'den para gelişinin azalacağı beklentisiyle hareket ettiğini ve geri adım atmamak istemediğini gösteriyor. Ancak emekçiler de liradaki düşüşten çok olumsuz etkilendi.

Ercan Havalimanı'nda eylemler şimdilik durmuş olsa da KKTC genelinde kamu emekçilerinin tepkileri devam ediyor. Önümüzdeki günlerde daha başka eylemler olabilir. (03.09.2018)

Adana'da sayacılar %40 zam istiyor

Geçtiğimiz yıl yaygın, kalabalık ve Suriyeli meslektaşlarıyla birlikte verdikleri mücadeleleriyle ücret zammı alan sayacılar için yine mücadele zamanı geldi.

Liranın dolar karşısındaki büyük değer kaybından dolayı sayacıların alım gücünde önemli düşüşler olması nedeniyle fuar dönemi olan Ekim ayında

sayacılar, parça başı çalıştıkları atölye sahipleriyle görüşerek ücret zammı taleplerini iletiler.

Ayakkabı İmalatçıları Dayanışma Derneği, geçen yıl 6 liraya alınan ipliğin 10 liraya çıktığını açıklayarak, zam talebini gerekçelendirdi.

Denizli'de bir patron açık konuştu

Evrensel gazetesinin aktardığı bir habere göre Denizli'de tekstil fabrikasına sosyal medya üzerinden işçi arayan patron, işçilerin sorularına kızınca, işçilere hakaret etti.

12 saat çalışma şartına tepki gösteren işçilere, "Bir işçi ilanı veriyoruz. Nerede işini bilmeyen, aç sefil zevzekler varsa hemen işverenlere saldırmaya, hakaret ve küfürler etmeye başlıyorlar. Neymiş çok saat çalıştırıyormuşuz. Neymiş üç kuruşa insanları köle yapıyormuşuz. Neymiş kul hakkı

İşçi düşmanı patron

iyiyormuşuz." Hızını alamayan patron bunlarla yetinmeyip "İnsanların sırtından geçiniyormuşuz. Yaa kardeşim git işine bee. Bırak biz ihtiyacımız olan çalışacak elemanı bulalım. İşe ihtiyacı olan da işini bulsun. Biz kendimize göre şartlarımızı söylüyoruz. İşine gelen çalışıyor, işine gelmeyen çalışmıyor. Kimseyi silah zoruyla, zincirleyip çalıştırmıyoruz. Bırakın herkes kendi hesabını yapsın. Sözüm, bu işveren düşmanı, kendilerini çok iş bilen, işçilerin amigosu olduğunu sanan, sadece kendilerinin hakkının var olduğunu düşünen, ukala, şımarık, zavallıdır..." diye hakaretler ekledi.

Denizlili bu zavallı mutsuz patron aslında, bazı başka patronlardan farklı olarak kendi işçi düşmanı kinini açıkça ortaya koyuyor. Diğerleri gibi iki yüzlü davranmıyor! (03.09.2018)

Siyasetin Gündemi

Suriye'de savaşın sonu mu görüldü?

Cuma günü İran'da, Suriye'nin geleceğini planlamak üzere Rusya, Türkiye ve İran liderleri toplanacak. Bu toplantının hemen öncesinde Rus jetleri, milis güçlerin son toplanma yeri olan Suriye'nin İdlib kentini vurdu.

İdlib, Suriye rejimine karşı savaşan radikal İslamcı silahlı örgütlerin adeta son sığınağı durumunda. Resmi yetkililer, şehrin nüfusunun göçler nedeniyle 400 bin civarından 4 milyona çıktığını, farklı silahlı gruplardan en az 100 bin militanın kentin mahallerini paylaştığını açıklıyor.

Suriye iktidarı ve Rus askeri güçleri iki aydır, İdlib operasyonu için hazırlık yapıyor. Buna paralel olarak siyasi tartışmalar da bazen sertleşerek sürüyor.

Askeri operasyondan en çok şehirde yaşayanlar etkilenecek; bu insanlar aynı zamanda, İslamcı milislerin kendilerine kalkan olarak tuttuğu, şehirden çıkmasına izin vermediği siviller. İslamcı grupların bir kısmı el Kaide, bir kısmı IŞİD bağlantılı ya da eskiden bağlantılıydı. Bunların dışında, Türkiye'nin, Suudi Arabistan'ın, Katar'ın, ABD'nin, Esad rejimini yıkmak için desteklediği, silahlandırdığı, para ve teçhizatla donattığı irili ufaklı yüzlerce grup var. Bu militanların önünde iki seçenek kalmış gibi görünüyor: Suriye hapishaneleri ya da ölüm. Rusya askeri saldırı başlatarak neyi tercih ettiğini gösterdi. Aslında Suriye iktidarına teslim olmanın ölmekten çok da farklı olmadığı, daha önce bunu yapanların başına gelenlerden biliniyor.

Askeri operasyonun ikinci mağduru ise Türkiye olacak. Askeri operasyon, Türkiye'ye doğru, şu veya bu düzeyde bir göç dalgası başlatacaktır. Suriye'de iç savaş başlamadan önce sınıra kamplar kurup Suriyelileri çağıran Erdoğan, şimdi muhtemelen tam tersine hareket edecek. Çünkü hem kendi tabanı yeni göçmen istemiyor hem de gelenler arasında hiç de dostluk bilmeyen, daha önce bombalar patlatan, her şeyi yapmaya hazır silahlı militanlar olacak.

Erdoğan, Suriye sınırındaki Kürt bölgelerini işgal ederek, sınıra askeri birlikler ve teçhizat göndererek, militanların geçişini önlemek için hazırlık yapıyor.

Siyasi açıdan da, operasyonu engellemeye, en iyi ihtimalle ertelemeye çalışıyor. Bir yandan da Avrupa Birliği'ni, gelecek göçmenleri engellemeyip Avrupa'ya geçişlerine izin vermekle tehdit ediyor.

“İnsani krizden” bu kadar çok bahsedilmesi, Musul'un IŞİD'den kurtarılmasında olduğu gibi sadece kendi çıkarını dayatmak, sıkışık durumdan bir çıkar yol bulabilmek amacıyla zaman kazanmak için.

Erdoğan, Suriye siyasetinde birçok geri dönüş yaptı. Büyük güçlerin çıkar çelişkilerinden yararlanıp kendi siyasetini uygulamaya da çalıştı. Esad'ı yıkma hedefinden, Rusya'nın emri altına girmesi sonrasında vazgeçti. ABD ile yürüttüğü İslamcı milisleri besleyip donatma siyasetinden de vazgeçmek zorunda kaldı. Hatta iki askeri hareketle, sınırı

denetime alıp desteklediği militanların giriş çıkışını engellediği gibi malzeme sevkiyatını da durdurdu. Sınırdaki Kürt özerk bölgesini engellemeye çalıştı, hem ABD'nin hem de Rusya'nın sınırlamalarıyla yetinmek zorunda kaldı.

Erdoğan, kimi zaman ABD'nin çıkarları doğrultusunda kimi zaman Rusya'nın çıkarları doğrultusunda sallanıp duruyor. Sonuç olarak her iki büyük emperyalist güç de, askerin ve emekçilerin, gücünü ve emeğini kendi çıkarları için harcatıyor. Erdoğan, kendisini destekleyen bir avuç patron ve yakın çevresi tüm bu işlerden biraz avanta alıyor. İşte iktidarın Suriye siyaseti budur.

Suriye'deki ölümlerden, göçlerden, yıkımdan, feci yaşam koşullarından emperyalist güçler kadar AKP iktidarı da sorumludur. Böyle bir iktidar, halkların yararına, Suriyeli, Arap, Kürt, Türk, kitlelerin yararına bir siyaset izlemeyecektir. Halklar arasında artan düşmanlıkları önlemenin, savaşı bitirmenin tek yolu, tüm bölge halklarının, özellikle işçi sınıflarının, yöneticilerinden kurtulup kendi kendilerini yönetmeyi başarmaları olacak. (05.09.18)

Sert kavgalardan geriye kalanlar

Kısa bir süre önce büyük tartışmalara yol açan ABD ile tutuklu rahip krizi, bir anda gündemden düştü. Oysa ne rahip serbest kaldı ne de başka bir değişiklik oldu. Demek ki asıl sorun farklı.

Politikacılar medyada bol keseden atıp tutuyor, tehdit ve hakaretler ediyor, böylece gündemi belirliyorlar. Tüm geçmiş tartışmalar, bir gösteri. İki yıldır tutuklu olan ABD'li rahip, ABD iktidarının da umurunda değil. Bu olayı bahane edip dini gerekçelerle Türkiye düşmanlığı lafları edenler de boş konuşuyor.

ABD iktidarı ile Erdoğan iktidarı arasında gerçek sorunlar var: Akdeniz'de bulunan doğal gaz ve petrol kaynaklarının paylaşılması, Halkbank'a kesilecek para cezası, Rusya'dan

alınan silahlar ve artan ticari ilişkiler, Suriye'de kimin çıkarlarının öncelikli olacağı.

Tüm bu sorunlar, ekonomik çıkarlardan kaynaklanıyor. İşçi sınıfının ürettiği zenginlikten gelen para, ücretlerinden kesilen vergi ve tüm diğer zenginlikler, ABD patronlarının kasalarına mı akacak yoksa başka bir ülkenin patronlarına mı?

Sert laf dalaşının sona ermesi, bir düzeyde anlaşma sağlandığını yani Erdoğan'ın taviz verdiğini anlatıyor.

AKP medyası, kah ABD karşıtı, kah Avrupa Birliği karşıtı, kah Trump taraftarı, bir gün Rusya'ya yakınınız övgüsü yapıyor, ertesi gün Rusya düşman kampa geçiyor; tüm bunlar iktidarın izlediği siyasetteki yalpalamanın sonucu.

Bu yalpalamanın nedeni ise emperyalist güçler tarafından sıkıştırılmış durumda olmasıdır.

Ekonomik çöküş nedeniyle ABD ve Avrupa Birliği'ne muhtaç, Suriye'de özerk Kürt bölgesi oluşmaması için Rusya'ya muhtaç, doğal gazdan pay almak için ABD'ye muhtaç olmanın sonuçlarını yaşıyoruz. Elbette bu durumdan yerel iktidarları kendi çıkarları için yönlendiren emperyalist düzen sorumlu ancak Erdoğan iktidarı, onların oyunlarını oynayıp emperyalist güçler gibi hareket edebileceğini zannettiği için her şeyden sorumlu.

AKP iktidarlarında işçi sınıfına sadece oy ve destek vermesi söylendi, Erdoğan her şeyi iyi yapacaktı. Bu büyük yalan, şimdi en çok işçi sınıfını vuruyor. (04.09.18)

Şarbon tehlikesi, bir avuç patronun çıkarı için

Tarım ve Orman bakanı Pakdemirli, ANAP'lı eski bakanlardan Ekrem Pakdemirli'nin oğlu. Albaraka, BİM, Turkcell yönetim kurulu üyesi.

Ancak en önemli görevi, McCain Ortadoğu danışmanlığı; yani Ortadoğu'daki iş bağlantılarını sağlamak. Bu şirket, Hindistan'dan Kanada'ya kadar dünyanın en büyük dondurulmuş gıda üreticisi. Birkaç yıl önce dondurulmuş patateslerine golf topu ve değerli taş karıştırdığını duyurmuştu.

İşte bu değerli şirketlerdeki örnek çalışmalarıyla Erdoğan'ın dikkatini çekip bakan olan Pakdemirli, birçok yerde şarbon karantinası olmasına rağmen, güvenle et yememizi söylüyor.

Şarbon ölümcül bir hastalık. Bu nedenle ülke dışından gelen hayvanlar, sınırda denetlense bile 21 gün karantinada bekletilirdi. Altı ay önce bu koşul kaldırıldı. Bayram öncesi Brezilya'dan ve İrlanda'dan gelen 6 bini aşkın hayvan, sözde denetlendi. Ancak denetim, ithalatı yapan şirket tarafından özel şirketlere yaptırılıyor. Bu kadar hayvanı kim denetleyecek?

Üstelik kanun gereği hayvan ithalatının sadece bakanlık tarafından yapılması gerekirken, bu ithalatın özel şirketler tarafından yapılmasına göz yumuldu.

Öte yandan, köylerde hayvanlar, devlet memuru veterinerlerin düzenli denetimi altındaydı. Köyler kaldırılıp rant

için şehirlerin mahallesine dönüştürülünce bu denetim görevi de yok oldu. Zaten tarım bakanlığı veteriner almayı bıraktı.

İşte yeni bakan, marifetlerini böyle gösterdi. Eskisi de her fırsatta et, hayvan ithalatından bahsediyordu. Vurguncu patronlar çoktan işareti almıştı, hiçbir engelle karşılaşmayacakları rahatlığıyla kârlarına baktılar. Sonuçta olan kurban bahanesiyle biraz et yemek isteyenlere oldu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi et fiyatı bir kez daha arttı.

Ne demeli, “yerli ve milli” et yemek bile mümkün değil. Zira şarbon bir yanda, zam diğer yanda. CEO gibi bakanların icraatları ortaya çıkmaya başladı, arkası gelir. (03.09.18)

Uluslararası Gündem

İran

Ekonomik yaptırımların en büyük kurbanı kitleler

ABD Başkanı Trump'ın İran'a karşı ekonomik yaptırım kararları 7 Ağustos'tan itibaren uygulanmaya başlandı. Hedef, İran rejimini boğmaktır, çünkü Washington, İran rejimini nükleer silah geliştirmekle suçluyor. Ama aslında sorun İran'ın Ortadoğu'da izlediği bağımsız siyasetidir.

Alınan bu yaptırım kararları yüzünden Tahran uluslararası mali işlemler yapamayacak, ham madde ihtiyaçlarını ithal edemeyecek, otomotiv ve sivil havacılık alanlarında yabancı üretim şirketleriyle ortak üretim yapamayacak. Ek olarak da, İran'ın temel dış gelir kaynağı olan gaz ve petrol ihracatına ek yaptırımlar uygulayacak.

Trump'ın aksine, diğer Batılı ülke yöneticileri 2015'te İran ile yapılan uluslararası anlaşma sonucu İran'a uygulanan ambargonun kaldırılması anlaşmasının devam etmesini istiyorlar. Çünkü bu anlaşma sayesinde kendi büyük gruplarına 80 milyonluk İran pazarı açılmıştı. Bu anlaşma sayesinde İran gaz ve petrolünü serbestçe pazarlayabiliyordu ve böylece, çok önemli gelirler elde ettiği için, Batılı tröstler için çok büyük bir pazar oluşturuyordu.

Reno ve PSA (Peugeot) gibi şirketler hemen fırsatı değerlendirip İran'a araba satmaya ve hatta orada üretim yapmaya başlamışlardı; Airbus büyük siparişler almıştı; Total, Basra Körfezi doğal gazını

çıkarmak için davet edilmişti... Ancak tüm bu büyük gruplar, dünya ticareti dolar ile yapıldığından ve üstelik ABD ile de önemli ticaret ilişkileri olduğundan mecburen İran pazarından çekiliyorlar. Yoksa mali cezalar almaktan ve Washington tarafından ticaret yasağı konulmaktan korkuyorlar.

Trump, İran rejimine diz çöktürmek istiyor ve bu amaçla hayasızca ABD emperyalizminin kaba gücünü kullanarak istediklerini dayatmaya çalışıyor.

Ama daha da genel olarak bu yaptırımlar uluslararası finans ve sanayi alanlarında dev finans ve sanayi kuruluşlarının ticari kavgaları temelinde yer alıyor. Bu kuruluşların da bazıları kötü bir şekilde etkilenecek. Fransa'daki bazı medya kuruluşları bu konuda bu şikayetleri gündeme getirdiler. Ama halkın çoğu bununla fazla ilgilenmiyor. Bu konuyla ilgili haberlerle, son günlerde büyük bir şirketin yepyeni bir araba fabrikası inşa ettiğini, ama çekilmek zorunda kaldığı için işe alınan işçilerin ortada kaldığını öğrendik. Özellikle de

yaptırımlar açıklandığından bu yana İran parası üçte ikilik bir değer kaybına uğradı. Bunun sonucu olarak da ithal ürünlerin fiyatları tırmandı ve olay bununla da sınırlı kalmadı, çünkü ithalat ve ihracatı kontrol eden iktidar çevreleri, karaborsacılar ve rejim yanlısı spekülâtörler ve büyük tüccarlar da kazançlarını korumak için gerekeni yapıyorlar.

Temmuz ayı sonunda bazı büyük kentlerde hayat pahalılığına karşı protesto yürüyüşleri başladı. Uzaktan alabildiğimiz haberlere göre, bazı çevreler, özellikle küçük esnaf çevreleri ve bazı imtiyazlı çevreler bu durumdan hükümeti sorumlu tutuyor.

Bu yaptırımlardan dolayı rejim sarsılacak mı, yoksa bunu fırsat olarak kullanıp kitleleri arkasına takıp daha da güçlenecek mi? Sonuç itibarıyla tüm bunların bedelini ödeyecek olan rejimi elinde tutanlar değildir. Bedel ödeyecek olanlar milyonlarca kitleler olacaktır. Onların durumu hem emekçi hem de tüketici olarak çok daha kötüye gidebilir. LO (10.08.18)

Ticaret Savaşları, korumacılık... Kapitalist dünya kriz bataklığına saplanıyor

Ağustos ayı ortasında yeni bir mali kriz mi göreceğiz? Geçen hafta sonunda Türkiye’de ekonomik durumun kötüleşmesi sonucu ülke para biriminin bir günde yüzde 20 değer kaybetmesi nedeniyle dünya borsalarında büyük çalkantılar yaşandı.

Bu krize yol açan sebep Trump ile Başkan Erdoğan arasındaki çekişmeler oldu. Trump her zaman kullandığı şiddet yöntemlerini ABD emperyalizminin gücü sayesinde kullandı: İthal edilen Türk çelik ve alüminyum gümrük vergilerinin iki katına çıkarılması sonucu Türk parasının çöküşü hızlandı.

Yine, Trump’ın etkisi ile birkaç gün önce İran’a uygulanması kararlaştırılan ambargo kararı yüzünden İran parasında önemli bir düşüş yaşanmıştı. Bu olay da enflasyonunun tırmanmasına, ekonomik krizin daha da kötüleşmesine yol açacak, işsizliğin daha da artması sonucunda ülkedeki kitlelerin acıları daha da büyüyecektir.

Sözü edilen bu iki ülkede gümrük duvarlarının örülmesi ve ekonomik boykot yüzünden halkların durumu daha da feci oluyor. Ama bundan etkilenen sadece bu halklar değil. Kriz yüzünden ABD hükümeti ile Avrupa hükümetleri arasındaki ekonomik savaş daha şiddetleniyor ve bunun sonuçlarını bu ülkelerde yaşayan kitleler ödeyecek.

Gümrük vergilerinin artırılması sadece İran ve Türkiye’deki fiyatların

zamlanması ile sınırlı kalmayacak. Daha da kötüsü bu olay pazarların küçülmesine ve bunun sonucu olarak da krizin daha da büyümesine yol açacak.

Mali pazarlarda oluşan belirsizlikler ve bunların sonucu olarak ortaya çıkan panik işte bu durumlar yüzündendir. Yaşanan bu son sarsıntı, borsaların arada bir devamlı yaşadığı sıradan bir sarsıntı mı yoksa büyük bir çöküşün habercisi mi?

Bunu kimse kesin bir şekilde söyleyemez; çünkü ne yapacağımızı önceden kestiremeyeceğimiz bir sürü spekülâtörle, artık kapitalistlerin ekonomiyi kocaman bir kumarhaneye çevirdiği bir dünya ile ve onun mali pazarı ile yüz yüzeyiz.

Kapitalizmin artık nefesi kesildiği için krizden çıkamıyor. Gittikçe de daha da devasa eşitsizlikler yaratıyor. Kocaman bölgeleri geri kalmış duruma sürüklüyor. Bazı başka bölgeler ise büyük kapitalist güçlerin çıkarları için yürütülen savaşlar sonucu harabelere dönüştüler. Bazı bölgelerde ise kitleler canlarını kurtarabilmek için topyekun göç etmek zorunda kalıyor.

Fransa’da emekçiler istihdam, ücretler ve sosyal güvencelere karşı patronların ve onların hizmetinde olan farklı renklerden oluşan hükümetlerin saldırıları sonucu gittikçe zor şartlarda yaşamak zorundalar. Milyonlarca kadın ve erkek gittikçe daha da dayanılmaz şartlara sürükleniyorlar. Sömürünün daha da artması ve yoksul kitlelerin daha da

yoksullaşmasının sonucu olarak bir avuç büyük burjuva, fabrikatör ve para babası utanç verici bir şekilde servetlerine servet katıyorlar.

Örneğin Fransa’nın en zengin adamı Bernard Arnault son bir yılda her 2 saniyede bir servetine 1300 avro kattı. Bu miktarı bazı işçiler bir ay içerisinde bile kazanamıyor! Bu bir avuç imtiyazlının değer yargıları “bugün karlar hep bize, bizden sonra da tufan!”dır.

Büyük sermaye ekonomiye hakim olduğu müddetçe işçilere karşı saldırılar devam edecek: Patronlar iş yerlerinde saldırıları artırarak iş temposunu artıracak ve bir kısım emekçiyi işten atarak istihdam hacmini azaltacak; baştaki hükümetler ise, renkleri ne olursa olsun, kapitalistler ve para babalarının isteklerini yerine getirecek. Kapitalist düzen çerçevesinde emekçilerin yaşamında iyileşme olanaklıdır fikrini savunanlar yalan söylüyorlar ve zararlı görüşleri yayıyorlar.

Emekçiler en doğal hak olan bir işe sahip olmayı, insanca yaşayabilecek bir ücret almayı ve bugün Türkiye’de krizin büyümesi sonucu kitlelerin sürüklendiği girdaba yuvarlanmamaları için topluca ve kararlı bir şekilde yapacakları mücadeleler ile sonuna kadar gidip, kapitalistlerin toplumu uçuruma sürüklemesini engellemek için onları mülksüzleştirmelidirler. LO (13.08.2018)

Çay işçileri greve gitti

Hindistan'ın Kuzeyindeki Batı Bengal'deki çay bahçelerinde çalışan 400 binden fazla işçi Ağustos başında işi durdurarak en az %20 ücret zammı için eylem başlattı.

Himalaya dağlarının eteklerinde büyük çay çiftlikleri İngiltere'nin sömürge döneminde başlamıştı. Hindistan dünyanın ikinci büyük çay üreticisidir: Her yıl 3.5 milyon emekçi bir milyon ton çay topluyor ve bunun önemli bölümü ihraç ediliyor. Çay üreticileri ürünlerini Unilever (Lipton çayı), Tata (Tetley), ABF (Twinings) gibi çok uluslu şirketlere satıyor. Bu şirketlerin kendi çay bahçeleri de var. Çay toplayan emekçiler (çoğu kadın) yarı feodal şartlarda çalıştırılıyor. İssiz köylerde patronların berbat barakalarında kalmak zorundalar ve tamamen patronlara bağımlılar. İçilebilecek su veya tuvalet olanağı bir lüks sayılıyor ve çoğu zaman hiçbir koruma olanağı olmadan böceklerle karşı ilaç kullanmak zorundalar.

Geçtiğimiz aralık ayına kadar çoğunun aldığı gündelik ücret 130 rupi (1.66 avro) idi. Bu ücret Batı Bengal'deki asgari günlük ücret olan 3.70 avrodan daha az. Üstelik bu ücretten çocuk bakımı veya ev kirası kesiliyor. Yoksulluk yüzünden ailelerin çoğunluğu çocuklarını da çalıştırmak ve hatta bazen, kız çocukları çok olan ailler, çocuklarını satmak zorunda bırakılıyor. Hatta 2014 yılında bu bölgede yüz civarında çay toplayıcısı açlıktan ölmüştü.

Sendikalar hareketi 9 Ağustos'da, günlük 203 ile 239 rupi ve artı yemek, konut, sağlık

hizmetleri ile eğitim hizmetleri (yani yaklaşık 0.40 ile 1 avro zam) talebiyle başlatmıştı. Grev 3 gün boyunca 370 çay çiftliğinde, çay toplama zamanının en yoğun döneminde gerçekleşti ve

greve gidecekleri tehdidinde bulundu.

Geçen sene de yine aynı dönemde çay toplama süresinde yüz binlerce emekçi eylemleriyle 4 ay boyunca bazı çiftlikleri felç

Yunanistan'da bitmeyen kemer sıkma siyasetleri

20 Ağustos'ta, IMF ve Avrupalı alacaklıların bir kararı ile Yunanistan'a dayatılan kemer sıkma siyasetleri resmen sona erdi... Resmi bir açıklamaya göre "Artık Yunanistan kendi öz ... ekonomik siyasetini belirleyebilecek."

Bu tamamen büyük bir yalandan ibarettir. Yunanistan'ın ekonomik politikası şimdiden zaten belirlenmiş: ülke (borç faizleri ödenmeden) bütçeden 2022 yılına kadar her yıl GSMH'den %3.5'lik bir miktar ayıracak ve de 2060 yılına kadar da bu oran yüzde 2.2 noktaya inecek. Hükümet ise daha sıkı bir denetim altına alınacak: Her üç ayda bir borç alacaklıları komisyonu gelip kemer sıkma kararlarının alınıp alınmadığını yakından takip edecek. Ülkenin GSMH'si %25 azaldı. Yarım milyona yakın Yunanlı ülkeyi terk etti. İşsizlik resmi rakamlara göre bile yüzde 20 seviyelerine tırmandı ve bu rakam 25 yaş altı gençler için iki katına çıktı. İşsizlerin sadece yüzde onundan azı ayda, bir yıl boyunca, 360 avro alıyor.

Resmi rakamlara göre asgari brüt ücret 580 ve net 500 avro civarındadır ve 25 yaş altında olanlar 100 avro daha az alıyorlar. Ama çalışanların çoğunun işi tam gün değil ve ücretler genellikle 300 ile 400 avro civarında. Emekli maaşları ise neredeyse yarıya indi.

Halbuki birçok ailede temel geçim kaynağı emekli maaşı, çünkü gençlerin çoğu işsiz.

Özcesi, patronlar istedikleri gibi davranıyorlar: Aylarca emekçilerin ücretleri ödenmiyor, istediklerini sigortalı yapıyorlar ve turizm ile lokantacılık iş kollarında iş güvencesi yok gibi. Haftalık çalışma süresi 6, hatta bazen 7 gün...

Kamu hizmetlerinde feci bir gerileme yaşıyor...

Alacaklılar ise hiç çekinmeden, "Yunanlıların göstermiş olduğu çabalardan ve özverilerden" dolayı çok memnun kaldıklarını belirttiler! LO (24.08.18)

böylece binlerce ton çay kaybı oldu. Grevcilerin bir kısmı Siliguri kentinde yürüyüş yaptı. Grevciler, eğer yerel hükümet gerekeni yapıp patronlarla bir anlaşma sağlayamazsa yeniden

edip en azından bir asgari ücret hakkı elde etmeye çalışmışlardı. Görünen odur ki emekçiler daha son sözlerini söylemediler. LO (31.08. 2018)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Farklı güçler Suriye'deki Kürtleri manevra aracı olarak kullanıyor

Yüz yıldan fazladır ulusal haklarından mahrum olan ve baskıya maruz kalan Kürtler, uzun savaşlar nedeniyle harap olan Irak'ta ve son dönemde Suriye'de durumlarının biraz iyileştiği izlenimi veriyor.

Kürtlerin ulusal silahlı güçleri (Irak'ta Barzani'nin ve Talabani'nin Peşmergeleri, Suriye'de PYD) 2017 yazına kadar geniş bir bölgede özerklik kurmuştu. Ancak, 2017 sonbaharında Irak'ta Irak ordusu, 2018 başında Suriye'de Türk ordusunun saldırılarıyla toprakları daraldı.

Irak'taki Kürdistan Özerk Bölgesi fiilen 1991'den, resmen 2005'ten beri var. Petrol sayesinde başkent Erbil etrafında, bir miktar ekonomik büyüme oldu. Suriye Kürtleri 2012'den beri Batı Kürdistan dedikleri Rojava'da oluşturdukları özerk bölgede varlar. Bu bölge özellikle 2014-2015 yıllarında, PYD'nin IŞİD'in ilerlemesine karşı verdiği Kobane savaşında gündemin önemli başlığıydı. Ocak ve Nisan 2018 arasında, Türk ordusunun PYD'yi Afrin'den kovduğu sırada yine gündemde öne çıkmıştı.

Türk ordusu Afrin'e saldırdı, büyük güçler göz yumdu

2018 başında Erdoğan, başkanlık seçimi arifesinde Rojava'ya karşı bir saldırı düzenleyerek ulusal birlik yaratma fırsatı gördü. Her zaman yaptığı gibi Kürt milliyetçilerini terörist ilan edip Ocak ayında orduyu Afrin

üzerine sürdü. Ancak bundan önce de ordu, Suriye topraklarında bir askeri operasyon yapmıştı. Ağustos 2016 ile Şubat 2017 arasında Türk ordusu, ABD'nin de desteğiyle, Fırat Kalkanı isimli bir operasyon ile Kobani ile Afrin arasındaki bölgede IŞİD güçlerini geri püskürttü. Ancak bu fırsatla YPG güçlerini de oralarından uzaklaştırdı. Türk ordusu ve onunla birlikte hareket eden Suriyeli milis güçler, Rojava bölgesinde bir sınır birleşimi istemiyor.

2018'de yapılan saldırının esas hedefi YPG idi, çünkü sınır boyunca denetimi altında bulundurduğu yeni bölgeyi terk etmesi isteniyordu. Erdoğan, Türk hava kuvvetlerini ve ağır topçu kuvvetlerini kullandı ama kara hareketinde, temel olarak IŞİD'den gelen cihatçı milis kökenli Suriyeli Arap ve Türkmen askeri güçleri kullandı. PYD güçleri ve müttefiki Arap kökenli Demokratik Suriye Güçleri ancak iki ay direnebildi. Ne ABD taraftarı koalisyon ne de Rusya desteklediğinden direnme olanakları yoktu ve Afrin'den çekilip Rojava civarına sığındılar. Erdoğan, askeri hareketin Menbiç'e hatta Fırat'ın doğusuna kadar devam etmesinden söz ettiyse de ABD yöneticileri kabul etmedi. Ancak o tarihten bu yana Türk ordusu uçaklarını, insansız hava araçlarını ve komandolarını (Irak Kürdistanı desteğiyle!) PKK'nın, Irak ve İran sınırına yakın Kandil'deki üstlerine seferber etti.

PYD'nin Kuzey Suriye'deki iktidarının sallantıda olduğu ortaya çıktı. Bu açıdan iki özerk bölgenin durumu aynı. Milliyetçi Kürt gruplar, bazı devletlerin boşluğundan yararlanıp, en azından bir büyük dış gücün veya yerel gücün desteğini alabildiklerinde bazı bölgelere yerleşti. Ancak bu da geçici oldu. Bunun için bazen, diğer Kürt grupların aleyhinde taviz verdiler. Sonuç ne?

Yaşanan deneyimlerin gösterdiği gibi komşu burjuva devletlerinin, rakip grupların aleyhine geçici olarak desteklemeleri güvenilir değil. Çünkü bu devletler, kendi öz çıkarlarına göre, duruma göre hesap yapıp azınlık olan ve devlete sahip olmayan Kürtlerin durumuna aldırıyorlar. Son aylarda bunu yeniden gördük. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçler, Irak'taki Peşmergenin ve PYD'nin uğradığı saldırılara seyirci kaldı ve topraklarının bir kısmını kaybettiler. Yerel güçlere gelince: Onlar her zaman Kürt azınlığa şüpheyle baktılar ve kendi iktidarlarına karşı bir tehdit olarak gördüler.

Demokratik Konfederasyon mu, Kürt milliyetçiliği mi?

PKK liderleri bu çıkmaz karşısında, Türkiye'de gerilla faaliyeti yoluyla bir askeri zaferin mümkün olmadığı ve liderlerinin cezaevine atılması gerçeği karşısında resmi ideolojide değişiklik yaptı. Marksist veya

Leninist ideoloji etiketini, hatta savundukları bazı milliyetçi söylemleri terk ettiler: Artık ulusal devlete karşı olduklarını söylüyorlar. Böylece Erdoğan'a veya Esad'a, iktidarları için tehdit olmadıklarını göstermeye çalışıyorlar. Bu açıdan başka bir örnek Meksika'daki Çıyapas bölgesindeki Zapatistlerdir: Aynı gerekçelerle Gueveracılıktan vazgeçtiler. Artık SSCB kalmadığı için sosyalizme atıflar daha belirsiz. Demokratik Konfederasyonculuktan, feminizmden ve toplumsal çevrecilikten söz ederek, aslında büyük güçlerin uluslararası iktidarlarına bir tehdit içermiyoruz mesajı veriliyor.

2012 ve 2014 yılları arasında, PKK ile Erdoğan iktidarı arasında görüşmeler oldu ve Türk devletinin taviz vereceği izlenimi verildi. Ancak 2015'ten bu yana Erdoğan tarafından Kürtlere karşı feci bir baskı siyaseti uygulanıyor ve artık ne PKK ne de HDP gibi yasal partilerin dahil, uzun süre bazı kent veya kasaba belediyelerini yönetme imkanına sahip olma güvenceleri yok. Suriye'de şu anda PYD, Rojava'da her oluşumun %40 kadın olmasına, Cizre'de petrolü kendi olanaklarıyla rafine etmeye çalışıyor. PKK/PYD Rojava'daki durumu bir devrim gibi, sınıfsız bir toplum yaratılmış gibi tanıtmaya çalışıyor, örnek olup yayılacağını iddia ediyorlar. Bu durum, bazı uluslararası devrimci çevrelerin hoşuna gidiyor. Örneğin farklı ülkelerden birkaç yüz kişi gidip PYD'ye katıldı ve bazıları IŞİD'in veya Türk ordusunun bombalarıyla öldü.

Özerk Kürt Bölgelerinin geleceği nedir?

Suriye'nin Kuzeyinde PYD küçük bir bölgeyi yönetiyor ama burada yaşayanlar kendilerini,

bölge dışında savaş ve barbarlık şartlarında yaşayanlara göre daha iyi görüyor. PYD yöneticileri, farklı güçler arasında sıkışıp kaldıklarını kabul ediyor ve ayakta kalmaya çalışıyor. Varlıklarını sürdürebilmeleri emperyalist güçler ve yakın ülke devletleriyle yürüttükleri ilişkilere bağlı. Şu anda böyle bir özerk bölgenin varlığı, Esad rejiminin işine geliyor. Çünkü Esad rejimi ile Türkiye arasında bir tampon bölge oluşturuyor. Ancak bu bölgenin varlığı, ABD ve müttefiklerinin daha çok işine yarıyor, çünkü bu sayede, sınırlı da olsa, Suriye'de arzu ettikleri varlığa sahipler. Ancak tüm bu gerçekler hızla, aniden değişebilir.

Rojava'nın varlığını sürdürebilmesi, tıpkı Irak Kürdistanı'nın varlığını sürdürebilmesi gibi emperyalist güçlerin yapacağı tercihe bağlı olacak. Emperyalistler böyle küçük bir Kürt devletini, tıpkı İsrail örneğinde olduğu gibi bölgedeki Arap ülkelerine ve İran'a karşı sürekli bir tehdit olarak kullanabilir. Şunu hatırlatmakta yarar var: Başta Siyonistlerin önemli bir bölümü sosyalist olduklarını söylüyordu ama bu emperyalizmi hiç rahatsız etmedi, çünkü emperyalizmin egemenliğini hiçbir zaman zora sokmadı. Eğer böyle bir tercih Esad'ın PYD'ye ve Kürt küçük burjuvazisine verdiği bir taviz olursa, ancak geçici ve tamamen güvencesiz olur.

Bir yüzyıldan fazladır milliyetçi Kürt hareketler, Ortadoğu'nun Balkan ülkeleri örneğindeki gibi emperyalist çıkarlar ekseninde küçük küçük ülkelere bölünmüşlük ortamında, kendilerine bir yer bulmaya çalışıyor. Bölünmeler ve çatışmalar daha da büyüyor.

Kürtler, bu süreç boyunca sadece büyük güçlerin işine

gelince özgürlük alanı elde edebildi ve sadece bu güçlerin ve bölgedeki rejimlerin çıkarlarına denk düştüğü sürece devam edebildi.

Ulusal varlıkları emperyalistlerin egemenliği yüzünden ayaklar altına alınmış azınlıklara tek örnek bu değil. Onların durumunu, Filistin ve hatta başka halklar ile kıyaslayabiliriz. Yaşanan örnekler, çok belirgin şekilde, kendilerine mevcut düzende bir alan yaratmaya çalışan milliyetçi örgütlerin, Marksist olduklarını iddia etmeleri durumu da dahil, nasıl kaçınılmaz olarak çıkmaz sokağa sürüklendiğini gösteriyor. Daha ileriye gidebilmek için emperyalizmin egemenliğine ve son tahlilde emperyalizmin varlığına karşı gelmek gerek. Yani mali sermayenin, halkların haklarını hiç sayarak, onları hor görerek, ekonomik, siyasi ve askeri egemenliği altına almasına karşı çıkmak gerekir.

Tüm dünyaya egemen olan bu düzeni yıkabilecek tek güç proletaryadır. Emperyalizmin egemenliğine son vermek ancak ve ancak bir sınıf siyaseti uygulamakla, yani proletarya enternasyonalizmi ile mümkün. İran'daki ve Irak'taki Kürt örgüt ve partiler, enternasyonalist bir siyaset izlemediği gibi Türkiye'deki PKK ve Kürt partisi HDP'nin de hiçbir zaman böyle bir siyaseti olmadı. Ancak 1917'de Rus devrimcilerinin yaşadıkları zor şartlar şimdiki Ortadoğu'daki şartlardan daha iyi olmamasına rağmen, takip ettikleri yol bu olmuştu. Halkların, ulusal haklarını elde etmek, sadece bununla sınırlı kalmayıp insanlığı giderek dünyanın daha fazla bölgesinde uçuruma sürüklemekte olan emperyalizmin gidişatını durdurmak için başka hiçbir yol yok. LO (08.18)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

50 yıl önce

Rus bürokrasisi Prag Baharını ezmişti

20 Ağustos (1968) gecesi Sovyet ordusu Çekoslovakya'yı işgal etmişti. Yapılan resmi açıklamaya göre, "Komünist Partisine ve kardeş Çekoslovak halkına bir yardım yapılmıştı". Ama bu yardım hangi tehdide karşı yapılmıştı? Kremlin'e göre, çok cılız da olsa başlamış olan demokratikleşme süreci kardeş rejim için bir tehlike arz ediyordu.

Bu aşamaya nasıl geldiğini anlamak için, İkinci Dünya Savaşı sonunda Avrupa'nın durumunun ne olduğunu hatırlamak gerekiyor. Zafer kazanan büyük güçlerin şefleri, yani ABD emperyalizmi ve SSCB savaş sonunda, tıpkı Birinci Dünya Savaşı sonunda olduğu gibi, her tarafta işçi devrimlerinin başlayabileceğinden korkuyorlardı.

Bu tehlikeye karşı bir önlem almak için Roosevelt, Stalin ve Churchill Avrupa'yı bölüştüler ve herkes kendi bölgesinde güvenliği sağlamayı üstlendi. Kremlin'in görevi, Hitler ordusunun işgal ettiği ve sonra bölge halklarının mücadelesi sonucu çekildiği ülkelerdeki asayişini sağlamaktı... İşte böylece Halk Demokrasileri oluşturuldu. Ama bu rejimler ne halkçı ne demokrat idiler. Bu yeni oluşturulan devletlerde işçi sınıfı hiçbir rol oynamadığı gibi kurulan yeni rejimler eski

rejimlerin devamı olup hem burjuva hem de diktatörlük rejimleriydi. Stalin polisi tarafından destekleniyorlardı ve aynı zamanda da kontrol ediliyorlardı ve artık kendilerine sosyalist diyorlardı.

Mart 1953'de Stalin'in ölümünden sonra Doğu Berlin'de halk arasında ve işçi sınıfında bir öfke patlaması yaşandı. 1956 sonunda ise Polonya ve ardından da Macaristan'da bir isyan çıktı ve Kremlin ordusu Macaristan işçi sınıfının ayaklanmasını kanlı bir şekilde bastırdı...

Çekoslovakya'da ise, Mayıs 1953 Pizen kenti işçi ayaklanması dışında, rejim kitlelere karşı kaba güç kullanmak zorunda kalmamıştı, çünkü fazla tepki yaşanmamıştı. Çek Stalin'i olarak bilinen Gottwald, Stalin yolunu tutup mezara girince, onun yerine sadık kulu olan Novotny gelmişti.

Prag kentinde olayların gelişmesi 1967 yılındaki öğrenci eylemlerinin başlamasının ardından rejim içerisinde belirli kıpırdamalar ile başladı. 1968 yılı başında Novotny ekonomik sıkıntılardan sorumlu tutularak iktidardan uzaklaştırıldı ve yerine kendilerine reformist diyen yöneticiler geldi.

Bu reformistlerin en önde geleni, kendine "güler yüzlü sosyalizm" savunucusu diyen

Alexander Dubcek idi. Aslında Dubcek, diğer bazı Doğu Avrupa meslektaşları gibi, Moskova'nın kendi ülkesi ve devlet aygıtı üzerinde oluşturduğu baskıları azaltmayı istiyordu...

Brejnev rejimi tepki göstererek Dubcek ve rejiminden "gerçek sosyalizme" sadık kalmalarını istedi ve Dubcek de bu baskılara boyun eğdi. Ama yine Moskova rejimi bunu inandırıcı bulmadığı gibi diğer Halk Demokrasileri liderleri de Prag öğrenci hareketlerinin onlara da sıçramalarından korkmaya başladı.

21 Ağustos'da 6 bin tank ve 200 bin Varşova Paktı askeri gücü Çekoslovakya'yı işgal etti. Dubcek'çi rejimi bunu protesto etti, ama tepki gösterilmemesi çağrısında bulundu. Yine de ölümler ve bazı grevler oldu. Ancak kitlelerin tepkisi daha çok hoşnutsuzluklarını küfürlerle ifade etmek ve işgalcilerle işbirliği yapmamak şeklinde oldu.

Bubcek SSCB'ye götürüldü ve bir süre sonra da serbest bırakıldı...

Batılı güçler, iş olsun diye protesto ettiler. ABD o dönemde Vietnam bataklığına saplanmış olduğu için Kremlin'nin kendi hakimiyet bölgesinde istediği düzeni korumasını hoş karşıladı...

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.